

מגזין בנושא פילוסופיה - תרבות - התנדבות

אקרופוליס

בהוצאת "אקרופוליס החדשה" בית ספר לפילוסופיה בדרך חיים

גיליון 64 • מרץ-מאי 2016
www.newacropolis.org.il

.....
 רונן חלבי

קוראים יקרים,

הרשו לי לפתוח את דבריי עם שאלה ישירה אליכם: מה אתם רוצים להשיג בחייכם? כלומר, למה אתם מכוונים את חייכם? לא מזמן הגיע אל תא הדואר שלי עדות למחקר יוצא דופן באורכו, בהיקפו ובעומקו, המנסה לפענח את שאלת איכות חיי האדם.

שתי קבוצות השתתפו במחקר, אשר מי שמנהל אותו כיום (והוא המנהל הרביעי שלו...) הוא Robert Waldinger מאוניברסיטת הווארד. הראשונה הייתה מורכבת מסטודנטים בשנה השנייה בהווארד, והשנייה – מילדים שחיו בשכונות העוני של בוסטון. במחקר נבחנו חייהם של המשתתפים, משלב ילדותם ועד לזקנתם, ואף בחלק מהמקרים את מותם.

הצעירים שהשתתפו במחקר, אשר נערך לפני כ-75 שנים, לא היו שונים כל כך מהצעירים של ימינו. כאשר התבקשו לדמיין מה הם רוצים להשיג בחייהם, רובם ציינו את רצונם להיות עשירים ומפורסמים, לעבוד קשה ולהגיע להישגים שונים. אחרי עשרות שנים של מחקר, אספו החוקרים מידע רב שרוכז לעשרות אלפי עמודים, הכולל שאלונים, ראיונות, בדיקות רפואיות, סריקות של המוח, שיחות עם בני משפחה וילדים ועוד. בסיומו הגיעו החוקרים לממדיה תמציתית וחשובה על מה שאפשר להצביע עליו כפקטור, שאליו נקשרים יותר מכול בריאות פיזית ונפשית ואושר. פקטור זה, למרבה ההפתעה, או לא, אינו קשור בכסף או בפרסום וגם לא בהישגים בעבודה, אלא **ביחסים אנושיים טובים ואיכותיים**.

מתברר שאנשים שידעו לבנות ולקיים בחייהם יחסים אנושיים מגוונים ואיכותיים חשו מאושרים יותר. הם גם היו בריאים יותר והליך ההזדקנות שלהם, גם אם היה מעורב בכאב פיסי, היה טוב יותר. לעומת זאת, אנשים שנעדרו מחייהם יחסים כאלה, היו בודדים יותר וחוו חוויות הפוכות. הם היו לא מאושרים. המצב הפיסי שלהם הידרדר מהר יותר, המוח שלהם נשחק מהר יותר ובאופן כללי דיווחו על כאב גדול יותר שנוכח בחייהם.

אינני יודע מה דעתכם על התוצאות הללו של המחקר, אבל מה שברור הוא שאין בתוצאות אלו כל חדש. הרוחניות באשר היא עוסקת כל כולה ביכולת של האדם ובצורך שלו לחרוג מגבולותיו ומבדידותו, ולהיות מסוגל להתחבר באמת לאחר. ולא רק.

זהו רעיון ידוע ונפוץ בתרבויות מסורתיות שונות, וגם אפשר להשיגו באינטואיציה בריאה בסיסית.

אם כן, למה רובנו ממשיכים לחלום על כסף, על הכרה או על הישגים נראים אחרים?

מדוע איננו בודקים מדי פעם, בצורה שיטתית ויסודית, לאן אנו מתקדמים בחיינו? יש לכך ודאי הסברים הקשורים גם הם לטבע האדם. אבל ראוי לזכור ולהזכיר שיש בטבע האדם גם אלמנטים שיכולים לסייע לו להגיע לגבהים, שכיום נראה שכך רגלו של אדם טרם דרכה בהם.

אנו מזמינים אתכם לעשות שימוש בגיליון זה, גם כדי להתחיל (אולי שוב) בבדיקה חיונית של לא פחות מהדבר היקר ביותר שיש לכם כעת: החיים שלכם.

פילוסופיה

הרמוניה או אמת

פייר פאולין

4

אלינור רוזוולט

רועי כהן

8

לחיות, אבל בשביל מה?

חנוך אגסי

9

תרבות

פרידות

גדי טיסמבאום

12

טרובדור

אלון ברזילי

14

זמן חלום

אייתי בן שושן

18

התנדבות

הלב לא התקשה

ענת סלע

24

Be the change!

יותם ירושלמי

28

עורכת העיתון: רעות פרידמן עיצוב גרפי: נסטיה סורוקה, עפרה ברהב, ענבל בורד, נירית ארבלי עריכה לשונית והגהות: יפעת קלוגר, ענת סלע תרגום: יסמין פיאמנטה
עיתון אקרופוליס החדשה, עמותה ללא מטרת רווח מספר 0-144-012-58
רישיון עמותה מספר 5222 מנהל העמותה: אלון ברזילי
אי מייל מערכת: magazine@acropolis.org
תוכן המאמרים והמודעות בעיתון על דעת הכותבים ובאחריותם בלבד.

פייר פאולין

ההרמוניה איננה באמת

הצורך הזה בקישור
הוא למעשה צורך ב-
שחזור היום, צורך ב-
המרוצים של האנוש
כל כך באמת שלנו
לב להרמוניה, וזה
"מפרקים" את הפ-
חזון ה-

העולם שלנו חולה.

אין זה דבר חדש, אבל מה שכן חדש
יחסית הוא שזה הפך להיות ברור לכול
ומקובל על הכל. אני זוכר שלפני 40
שנה, כאשר מספר אנשים התחילו לדבר
על היווצרותם של "ימי ביניים" חדשים
- בהתייחס למנטליות המבוססת על
קנאות ובדלנות - היו אנשים שצחקו,
והיו אנשים רבים עוד יותר שלא הצליחו
להבין, או אפילו לדמיין, עתיד שכזה.
כעת זהו ההווה שלנו, זהו העולם שלנו,
וזו האחריות שלנו להתמודד עם זה ולנסות
למצוא לכך מרפא.

כפילוסופים, אנו למעשה סוג של מרפאים. אני
מאמין שפילוסופים יכולים לרפא את העולם בעזרת
זיהוי המקור, שורש המחלה וסיבתה, ולאחר מכן
הצעה לריפוי באמצעות תהליך חינוכי.

מה יכולה להיות הסיבה לאומללות הגלובלית שלנו? אינני מתיימר
להציע פתרון מוחלט, ואני גם לא מאמין שישנו רק פתרון אחד
שאין בלתו. אני כן מאמין שעלינו לשנות את התפיסה שלנו לגבי
האמת, ובמיוחד עלינו ללמוד לשלוט ברצון שלנו לשכנע אנשים
אחרים, מתרבויות אחרות ומאמונות אחרות, כי ההבנה שלנו את
האמת היא ההבנה המקובלת היחידה האפשרית.

לכל אדם האמת שלו; לכל אדם הדרך שלו, האידיאולוגיה שלו, אמונתו וניסיון החיים שלו. האנושות היא מעין פסיפס של צורות וצבעים מרובים, המשולים לדתות הרבות והמושגים הפוליטיים שפותחו בידי האדם. האנושות היא מעין פאזל ענק, שבו כל חלק שונה, אך כדי שהפאזל יורכב, כל חלק חייב למצוא את הדרך הנכונה להיות מקושר לחלקים האחרים שסביבו. זוהי הדרך היחידה לגלות את ההרמוניה שבכל, את התמונה הגדולה המתגלה כאשר הפאזל מורכב.

הצורך הזה בקישור, בדיאלוג ובקשר, הוא למעשה צורך בהרמוניה. זהו צורך שחסר היום, צורך לאחד את החלקים המרובים של האנושות. אנו עסוקים כל כך באמת שלנו עד שאיננו שמים לב להרמוניה, וכתוצאה מכך אנו "מפרקים" את הפאזל ומאבדים את חזון האחדות.

בדרך כלל אנו מזדהים עם האישיות שלנו משום שיש לנו, במיוחד בארצות המערב, תחושה חזקה של אינדיבידואליות. האינדיבידואליות היא "התא", או היחידה הראשונה והמהותית ביותר שעמה אנו מזדהים. "העצמי" שלנו הוא האינדיבידואליות שלנו. הוא יכול להיות "העצמי האמיתי" שלנו והוא יכול להיות מסיכה שאנו עוטים, אבל הוא תמיד יהיה יחידה נפרדת מהקולקטיב. במילים אחרות: בחיי היום-יום שלנו אנו מתקשרים עם אנשים אחרים, אבל אין לנו תודעה בהירה על כך שאנו חלק מקולקטיב. אנו עשויים להיות מודעים לכך שאנו משתייכים לקהילה – כאומה, או באמצעות אמונה דתית או דוגמה פוליטית – אבל כאשר זהו המקרה, הקהילה מוגדרת לעתים קרובות ביחס לקהילות אחרות – כשונה מהן או כנפרדת מהן. רק לעתים רחוקות אנו מודעים לשייכות שלנו ל"שלם", לאנושות כאחת.

במילים אחרות, אנו נוטים לראות את העולם כסך של יחידות בודדות. יחידות אלה יכולות להיות קטנות, כמו אדם בודד אחד, או גדולות, כמו קהילה שלמה. אולם כל עוד אנו מחשיבים את "היחידה" שלנו כיורשת הבלעדית של האמת, לעולם יהיו סכסוכים עם יחידות אחרות, עם אנשים אחרים ועם דתות

י, בדיאלוג ובקשר, הרמוניה. זהו צורך לאחד את החלקים שונים. אנו עסוקים עד שאיננו שמים כתוצאה מכך אנו אצל ומאבדים את אחדות.

אחרות ותרבויות אחרות.

אני מאמין שאין זה דבר שקשה להבין, ואפילו אין זה דבר שקשה להסכים איתו. הקושי טמון ביכולת לחיות אותו, כלומר להפסיק להתנהג כאילו הדרך שלנו היא הדרך היחידה, ולהפסיק לסרב לשקול אפשרויות ודעות אחרות.

אם נשתמש שוב במטאפורה של פאזל, "האמת" היא מה שמתגלה כשהפאזל מושלם: התמונה הגדולה. אמת זו מתגלה הודות להרמוניה המתקיימת בין כל החלקים השונים. ללא הרמוניה זו, ללא כינון של יחסים יציבים ותקינים בין החלקים, האמת לא תוכל להתגלות. דמיינו פאזל שבו כל חלק נלחם לכפות את הצורה הפרטית שלו על שאר החלקים. אם לכל החלקים צורה אחידה, לא יהיה קשר אפשרי ביניהם, והפאזל לעולם לא יורכב – והאמת לעולם לא תתגלה.

ללא זהות מהותית, יהיה זה בלתי אפשרי לקיים יחס טבעי. תארו לעצמכם ערבוב של חלקים משני פאזלים שונים: לעולם לא ניתן יהיה להגיע לכלל אחדות. אבל ללא שוני וללא גיוון בתפיסות, גם אז הדבר לא יהיה אפשרי. כל חלק בפאזל זקוק למשלים ההופכי שלו כדי להתאים אליו, ממש כפי שהיין מתאים ליאנג, הזכרי מתאים לנקבי, היום ללילה, הקור לחום, החיים למוות וכן הלאה.

בכל מקרה המהות היא אותה מהות, ורק דרך הביטוי של המהות היא שונה: היין ויאנג הם שני ביטויים משלימים של אותה האנרגיה; גברים ונשים הם שני מגדרים המשלימים את האנושות; ויום ולילה הם שני התנאים המשלימים של מצבים אסטרונומיים. יחסים הרמוניים אלה אפשר למצוא בטבע. הם קיימים כי הם מבטאים את חוקי הטבע. הם אינם תוצר של אידיאולוגיה או של אמונה, לכן הם לא ניתנים לשינוי, לא על-ידי אידיאולוגיה ולא על-ידי אמונה.

פירוש הדבר הוא שקיימת דרך של אמצע, דרך שבה הדמיון במהות והשוני בדרכי הביטוי יכולים להתקיים בו-בזמן. למעשה, ייתכן שזו

על-מנת לבסס יחס, יש צורך שתהיה לנו בו-בזמן גם זהות, שהיא מהותית, וגם שוני וגיוון בביטוי של המהות הזאת. ואת זאת שכחנו! במקרה זה, הזהות המהותית היא טבענו האנושי. ההבדל טמון רק בדרך שבה אנו תופסים את האמת.

פירוש הדבר הוא שקיימת דרך של אמצע, דרך שבה הדמיון במהות והשוני בדרכי הביטוי יכולים להתקיים בו-בזמן. למעשה, ייתכן שזו הדרך היחידה שבה ניתן להגיע להרמוניה, כיוון שזהו המודל המוצג לנו על-ידי הטבע עצמו.

בין החלקים הרבים של הפאזל או של "החיים האמיתיים", היא הרמוניה בין אנשים מתרבויות שונות, מדתות ומאידאולוגיות רבות, היודעים שהם חולקים את אותה המהות ושייכים לאותה המהות: אנושות אחת.

האם פירוש הדבר שעלינו להסתיר את העובדה שיש לנו מערכת של ודאויות ואמונות? ודאי שלא. האמת שלנו יכולה להמשיך להיות האמת שלנו והאמונה שלנו, וכל מה שאנו מאמינים בו. עלינו להיות נאמנים למי שאנו ולא לנסות להעתיק את הדרך של מישהו אחר, ממש כשם שחלק של פאזל לא יכול לשנות את צורתו ולהעתיק חלק אחר. זה נורמלי. אם היום היה מעתיק את הלילה, החיים על פני כדור הארץ היו פוסקים מלהתקיים.

אנו נאמנים למי שאנו, אבל אנו מכבדים את ההבדלים. אנו יכולים שלא להסכים עם חלק מהם, והם יכולים שלא להסכים איתנו, אבל זה לא באמת חשוב. מה שחשוב הוא החיפוש אחר ההרמוניה בתוך ההבדלים, וההבנה שעלינו להגן על ההרמוניה הזו ולשמור עליה.

למעשה, הבחירה בין חיפוש אחר "האמת" לבין חיפוש אחר "ההרמוניה" היא בחירה שגויה, משום שאמת אינה יכולה להתקיים אם לא מתקיימת הרמוניה. כאשר אדם מנסה לכפות את האמת הסובייקטיבית שלו על אדם אחר, הוא פועל בדרך של "הריגת" ההבדלים, ובכך הוא מצמצם ומגביל את האמת השלמה, שהיא לעולם מבוססת על שילוב וכיבוד של כל ההבדלים.

החיים הם בתנועה מתמדת, ולכן ה"אמיתות" המוגבלות שלנו משתנות כל העת. ולולא כך, הן היו חוטאות לתנועתם של החיים עצמם. במהלך חיינו כולנו משתנים ומתפתחים, וכך גם תפיסתנו את האמת. מכיוון שכך, קשה, ואפילו בלתי אפשרי, שאדם ישר ילחם על האמת "שלו".

מוטב לשאוף להרמוניה, שהרי הרמוניה היא האמת היחידה. ■

הדרך היחידה שבה ניתן להגיע להרמוניה, כיוון שזהו המודל המוצג לנו על-ידי הטבע עצמו. אם כן, מה עלינו לעשות עם הבנה זו? אני יכול לחשוב על סוג של "צ'ק-ליסט" שכל אחד מאיתנו יכול לקיים.

✓ עלינו לקבל את המציאות של זהות טבעית. המשמעות היא שכולנו שייכים לאותה האנושות, שכולנו חולקים את אותה המהות. איש אינו טוב יותר או גרוע יותר במהותו מהאחר. איש אינו נחות יותר או נעלה יותר במהותו. כולנו שייכים לאותו "פאזל", ולכולנו תפקיד שעלינו לקיים על-מנת לחשוף את התמונה הגדולה, את האמת.

✓ עלינו לקבל את ההבדלים בדרך שבה כל אחד מאיתנו מבטא את מהותו. המשמעות היא שאותה המהות – הדבר שהופך אותנו לבני אדם – יכולה לקבל מספר רב של צורות, צבעים או גדלים, בדיוק כמו החלקים הרבים של הפאזל. לאורך הדורות בני האדם פיתחו דתות רבות ושונות, אידיאולוגיות ופרדיגמות, ואת כל אלה ניתן לסכם בביטוי: "תפיסות עולם". לכל אחד מאיתנו הדרך שלו להבין את העולם, וכל אחד מאיתנו נוטה להאמין כי הדרך שלו היא הדרך "האמיתית", רק משום שזו הדרך שהוא מכיר, הדרך שהוא חווה.

✓ עלינו להפסיק לשפוט את ההבדלים בינינו. זהו כנראה החלק הקשה ביותר ליישום. על-מנת לעשות זאת, עלינו להביא בחשבון שההבדלים בינינו הם אכן... הבדלים. עלינו להבין שאין מקום לשיפוט ערכי ביניהם, ואין מקום לאפיין אותם כטובים יותר או טובים פחות מהתפיסות שלנו. הם פשוט... שונים. זה הכול.

✓ ולבסוף, כאשר אנו מבינים שאף חלק בפאזל אינו טוב יותר מחלק אחר (לרבות אנו עצמנו), אנו יכולים סוף-סוף לנטוש את הרצון להפיץ את האמת "שלו", כאילו היינו מיסיונרים, ולהחליף אותו ברצון ובנכונות להגיע להרמוניה. כלומר, מערכת היחסים המושלמת

"במקום בו אין אנשים- השתדל להיות איש" (מסכת אבות, ב', ה')

רועי כהן

פתגם זה, מציין מחזורים קשים וחשוכים לאורך ההיסטוריה, בהם שלטו בערות, שחיקה ואגואיזם בהם החיים אופיינו בחוסר אתיקה, תחושת נפרדות וכאוס. התזכורת היא שגם ברגעי השפל הגדולים, יש לו לאדם יכולת הבחירה. למרות ועל אף הנסיבות והמושפעות, קולות האגו והמחירים האישיים, אדם יכול לעשות את המאמץ ולבטא ערכים אונברסאליים בכל רגע ולבחור להיות נדיב, בעל צדק, מקרין יופי וטוב לב. בימים ההם כמו בזמן הזה, אנו מחפשים אנשים שהיו השראה לכך ושחו נגד הזרם. באומץ הביאו לשינוי והשפיעו בדוגמא אישית ופשוטה של אנושיות. בפינה זו נציג בכל גיליון תזכורת לכך שזה אפשרי, בכל זמן ובכל מקום, עבור כולנו.

אלינור רוזוולט

אלינור רוזוולט נולדה בשנת 1884 בניו-יורק. היא הייתה אחייניתו של תיאודור רוזוולט (הנשיא ה-26 של ארצות-הברית) ובהמשך נישאה לפרנקלין רוזוולט, שהפך לנשיאה ה-32 של המעצמה (היא ובעלה היו בני דודים רחוקים). כל חייה עסקה אלינור בפעילות הומניטרית, וכאשר נבחר פרנקלין לנשיאות בשנת 1933 היא החלה לקדם את עבודתה ברחבי העולם -

עזרה לנשים, לילדים ולנזקקים.

בשנת 1945 (לאחר מותו של פרנקלין) מונתה אלינור לנציגת ארצות-הברית באו"ם, שם נבחרה לכהן גם כנשיאת הוועדה לזכויות אדם. בתפקידה זה היא יזמה, יחד עם רנה קאסן, את מגילת זכויות האדם האוניברסלית הראשונה ב-1948. בשנת 1961 נתמנתה בשנית לנציגת ארצות-הברית באו"ם על-ידי הנשיא קנדי.

אלינור רוזוולט שימשה בחייה דוגמה ומופת לכך שבאמצעות אהבה אישה אחת יכולה לשנות את העולם. היא נפטרה בנובמבר 1962, אבל המורשת שהעמידה לשמירה על זכויות האדם ממשיכה, ועל כן היא מכונה עד היום "הגברת הראשונה של העולם". אלינור הביאה עמה רוח של אחדות, המאופיינת ברגישות ובתעוזה ללכת נגד הזרם. היא שימשה דוגמה ללוחמנות נכונה ולא חששה להילחם למען הטוב והצודק. בחייה שלה היא ביטאה שירות כלפי הבריות, ללא הבדלי דת, גזע, מין או מעמד, ועשתה זאת בהתמדה וללא לאות. היא מהווה עבורנו תזכורת לכך שיכולות אלה קיימות גם בנו, ובאפשרותנו לאזור אומץ, להיות מחוללי שינוי ולהשאיר חותם אנושי סביבנו.

ציטוטים:

"It isn't enough to talk about peace. One must believe in it. And it isn't enough to believe in it. One must work at it."

"מתי יתפתח ויתעדן המצפון שלנו, כדי שנפעל למנוע סבל אנושי במקום לנקום אותו?"

"איש אינו מובס עד אשר הובס קודם מבפנים."
"איש אינו יכול לגרום לך להרגיש נחות בלא הסכמתך."
"אדם בוגר הוא אדם שאינו חושב רק במונחים של שחור ולבן"; זהו אדם אשר מסוגל להיות אובייקטיבי כאשר רגשותיו סוערים; אשר למד שישנם גם טוב וגם רע בכל האנשים ובכל הדברים, ואשר צועד ענו ונוהג בחסד תחת נסיבות החיים השונות, בידיעה שבעולם הזה אין איש שהוא "כל-יודע" ועל כן כולנו זקוקים לאהבה ולחמלה."

"באף גיל לא יכולתי פשוט לשבת ליד האח ורק לתת לחיים לעבור. החיים נוצרו כדי שנחיה אותם, והסקרנות חייבת להישאר חיה. תהיה הסיבה אשר תהיה, לאיש אסור להפנות את גבו אל החיים." ■

מקורות

(The Autobiography of Eleanor Roosevelt" (1961"
 (It Seems to Me" Letters of Eleanor Roosevelt" (1954"
 (Voice of America broadcast" (1951"
 You Learn by Living" (1960) HarperCollins Publishers"
 "The Universal Declaration of Human Rights"

לחיות, אבל בשביל מה?

חנוך אגסי

למה?

"לחיות, אבל בשביל מה?", שאלה זו הפנה אליי מתבגר שהיה בטיפולי לפני מספר שנים, במסגרת עבודתי כפסיכולוג במחלקת הילדים באחד מבתי החולים בצפון.

"שאלה טובה", הרהרתי ביני לבין עצמי, "לא הרבה מעזים לשאול אותה היום".

"שאני אהיה זה שאתן לך את התשובה?", שאלתי. "ברור שאתה לא יכול", ענה.

"נער אינטליגנטי" חשבתי. והוא המשיך – "אבל אם כן, אז בטח היית אומר לי דברים כמו, יש עתיד שמחכה לי, יש לי משפחה שאוהבת אותי, שאני מאוד מוכשר... הייתי כבר אצל פסיכולוגים".

צחקתי, והוא חייך.

"אני מבין שתשובות מוכנות לא ילכו איתך", אמרתי בהלצה, והמשכתי: "אבל האם אתה באמת מעוניין בתשובה?". "כן", הוא ענה. "אז בוא נדבר", אמרתי ופתחנו בשיחה מרתקת ומעמיקה. שיחה זו הובילה אותי לתהות מה מקומה של שאלה כזו בתרבות העכשווית. האם מותר בכלל לשאול, "בשביל מה?", האם לגיטימי לחפש משמעות, או בכלל לתהות על קיומה?

בתוך המרוץ המודרני, אין זמן רב לשאלות. צריך להספיק, צריך להשיג. תיכון, צבא, טיול ארוך, עבודה, חתונה, משכנתא, ילדים. כדאי שתמיד תהיה תשובה מוכנה לשאלה, "מה אתה עושה עכשיו?", כדי שלא תישאר חסר מענה. אסור להיות בהפסקה, תמיד צריך להיות בדרך למקום כלשהו: "עומד להתגייס", "בדיוק סיימתי לימודים", "אני בין עבודות".

אולי בעולם המהיר שלנו כבר אין מקום "לשוטט" ו"להרהר". צריך להיות בתנועה, צריך להיות בדרך ליעד. אבל כאשר אנו רצים מדבר לדבר, האם אנו בכלל זוכרים מה אנחנו מחפשים?...

האדם מחפש משמעות

ויקטור פרנקל, בספרו "האדם מחפש משמעות"², מספר על התהליך שהוא עצמו עבר כדי למצוא משמעות עמוקה, אשר בעזרתה הצליח להתגבר על תנאי החיים הקשים. ניסיון חייו כאסיר במחנות ריכוז המחיש עבורו, בצורה הברורה ביותר, את הכוח שיש למשמעות, ואת השאיפה הבסיסית של האדם למצוא אותה: "החיפוש אחר משמעות החיים הוא הביטוי האמיתי ביותר של 'להיות אנושי'".

אם כן, האדם המודרני, אשר רץ מדבר לדבר, עסוק ב"להשיג" וב"להגיע" – האם לא איבד משהו מהפוטנציאל של "להיות אנושי"?

אם נעז להתבונן בעצמנו בוודאי נבחין שאיבדנו דבר-מה. איבדנו כחברה את המוטיבציה לחפש משמעות, איבדנו אולי את התקווה שמשמעות קיימת בכלל. הרי בעולם רציונלי כמו שלנו, בעולם קר, המנוהל על-ידי כוחות מקריים, עולם שבו החוק היחיד הוא שהחזק שורד – בתוך עולם כזה "משמעות" עשויה להיראות כמו המצאה, או אולי מותרות.

¹ מילן קונדרה, ההנאה שבאטיות, הוצאת זמורה ביתן, 2005.

² ויקטור פרנקל, האדם מחפש משמעות, הוצאת דביר, 1970.

מילן קונדרה, בספרו "ההנאה שבאטיות"¹, שואל: "היכן הם הולכי הבטל מימים עברו? היכן הם אותם גיבורים משוטטים של שירי העם... שנדדו לאטם מטחנת רוח אחת לרעותה ולנו תחת כיפת השמים? האם נעלמו יחד עם שבילי הכפרים...?". האם כבר אין מקום "לקחת את הזמן? לתור אחר הרפתקאות? להרהר מדי פעם 'לאן בעצם אני הולך?'..."

אולי בעולם המהיר שלנו כבר אין מקום "לשוטט" ו"להרהר". צריך להיות בתנועה, צריך להיות בדרך ליעד. אבל כאשר אנו רצים מדבר לדבר, האם אנו בכלל זוכרים מה אנחנו מחפשים?...

איך?

עבורי, החיפוש הזה קיבל תפנית מפתיעה כשפגשתי את הפילוסופיה. הבנתי שהיא לא אוסף של ידיעות אינטלקטואליות, אלא ידע וניסיון ממשיים של אלו ששאלו לפניי, "בשביל מה". זוהי בעצם דרך חיים.

כבר גילינו את ה"בשביל מה" שלנו, את הדבר שבשבילו שווה לחיות. אפשר לומר שחיים שבהם האדם אינו מתקרב ל"סוהו-דהרמה" שלו, לתמצית חייו, משולים לחיים תפלים אשר דבר בהם אינו חשוב מדי, הכול סתמי פחות או יותר. עבורי, החיפוש הזה קיבל תפנית מפתיעה כשפגשתי את הפילוסופיה. הבנתי שהיא לא אוסף של ידיעות אינטלקטואליות, אלא ידע וניסיון ממשיים של אלו ששאלו לפני, "בשביל מה". זוהי בעצם דרך חיים.

פילוסופיה כדרך חיים

הפילוסופיה היא דרך חיים של התקרבות לחכמה ("פילו" = אהבה, "סופיה" = חכמה). זוהי תמצית הניסיון האנושי להתקרב לחיים בעלי משמעות, חיים שאינם פועלים "על אוטומט". בניגוד למקובל לחשוב, פילוסוף אמיתי אינו עוסק בהגיגים בלבד, אלא משקיע בעיצוב של עצמו ושל חייו. שאיפתו המתמדת היא להפוך את חייו לחיים ששווה לחיותם, לחיים בעלי משמעות, לחיים שבערוב ימיו יוכל לומר עליהם, "אלו היו חיים ראויים". על-מנת ליצור חיים כאלו, על האדם לפתח יכולות של התבוננות, כנות, אומץ והרפתקנות. עליו להיות כן עם עצמו ולדעת לנפות מחייו את החסר משמעות וללכת אחר לבו, גם אם כולם ילכו לכיוון הנגדי. עליו להעז לחיות, להיות שותף פעיל בחוויה העצומה הנקראת "חיים", ולא להתבונן מהצד בלבד. עליו לצאת למסע אל תוך עצמו אשר יגלה לו את ה"למה" וגם את ה"איך". מסע שאליו לא יוכל להיות אדיש. מסע שלאחריו כבר לא יהיה צורך לשאול, "בשביל מה?".

אז אם אתם מגלים, כמו אותו נער, שעולה בכך השאלה האמיתית, "לחיות, אבל בשביל מה?", דעו שאתם ניצבים בתחילתה של דרך נפלאה. אל נא תבטלו את השאלה ותמהרו לעיסוקיכם, אלא התבוננו בה ואפשרו לה להוביל אתכם. ואם גם אתם, כמוני, תמצאו את הסולם של הפילוסופיה, אז טפסו בו בחדווה והוא יראה לכם נפלאות, מעבר למה שהעתם לדמיין. ■

דע את עצמך!

ובכל זאת, רבים מאיתנו חשים שדבר-מה חסר. רבים מאיתנו חשים שהריצה אחר כוח, כבוד, הנאה, כסף או יופי, אינה מעניקה באמת משמעות לחייו, גם אם אנו שותפים לה במלוא מובן המילה. יש צורך בדבר-מה מעבר לכך.

ויקטור פרנקל ממשיך וכותב: "אין אנו ממציאים את פשר קיומנו, אלא בעצם רק **מגלים** אותו". למה הכוונה?

המסורת היהודית העתיקה מספרת לנו שלכל אדם יש "סוהו-דהרמה", כלומר תפקיד בתוך המארג המורכב של הקיום. זהו צליל מסוים שהוא משמיע בתוך התזמורת הכללית. במילים אחרות, לכל אדם יש **ייעוד** אשר נגזר מתפקידו בעולם. ה"סוהו-דהרמה" אינה גלויה או ברורה, אלא מסתתרת בתוך תוכנו, ממתינה להתגלות. כאשר אדם חי את חייו באופן ההולם את ה"סוהו-דהרמה" שלו, אזי הוא יהיה מאושר. הוא יחיה את טבעו האמיתי, את התפקיד שלו בעולם. לעומת זאת, כאשר אדם לחלושין אינו בהכרה לאותו ייעוד או תפקיד, אזי הוא עשוי לחיות את חייו בדרך שונה ממה שהפנימיות שלו מכתובה. במצב כזה הוא יחיה בקונפליקט פנימי, צרימה מתמידה, סובל וממורמר, מאשים אחרים או מאשים את נסיבות חייו.

אז מה עושים?

ראשית, מפסיקים להתפשר. שואלים "בשביל מה?"... הרי לא נחיה בחוסר משמעות אם לא נסכים לכך. "לעתים עושה העוולה אינו רק מי שנוקט פעולה כלשהי, אלא זה שבושש לפעול", כך כותב מרקוס אורליוס, קיסר פילוסוף רומאי, לפני 2,000 שנה³. כלומר, השלב הראשון הוא **לקחת את גורלנו בידיו**. גם אם אנשים קרובים לנו אינם מראים צורך מיוחד למצוא עומק או משמעות, אין זה אומר שעלינו להתאים את עצמנו לכך.

הרגע הנוכחי הוא תמיד הזמן הטוב ביותר כדי להתחיל. זהו הזמן לשאול את עצמנו, "מה חשוב בחיי? מה המשמעותי ביותר? העבודה? תחביב כלשהו? קשר קרוב? על מה לא הייתי מוותר בעד שום הון שבעולם?".

המהפכן צ'ה גווארה, שניסה להילחם בשחיתות ולאחד את אמריקה הלטינית, טבע את האימרה המפורסמת: "לא נוכל להיות בטוחים שיש לנו דבר-מה ששווה לחיות בעבורו, אלא אם נהיה מוכנים למות בשבילו". זוהי הזמנה לבחון אם

³ מרקוס אורליוס, מחשבות לעצמי, הוצאת נהר, 2012, עמ' 131

פרידות

Departures

別れ

גדי טיסמבאום

גיאוגרפיים ותרבותיים.

בתרבות המערבית יש נטייה להתרחק מהמוות וממופעיו. בכל הקשור למוות, אנו נוטים לסגל לעצמנו דפוסי הדחקה והתעלמות בצורות אינטליגנטיות, יותר או פחות, בעיקר כדי שנוכל להמשיך את חיינו ואת התנהלותנו השגרתית, ללא הסחות דעת וכדי להימנע מהתמודדות ישירה עמו. בדרך כלל אנו מעדיפים לא להתייחס למוות, בלתי נמנע ככל שיהיה.

יש גישות ותפיסות רבות לחיים בתרבויות שונות בעולם, החל בתפיסות חומרניות, הרואות את החיים כחד-פעמיים וחולפים לבלי שוב, ועד לתפיסות רוחניות, הרואות בחיים הזדמנות חוזרת לעשות תיקון עבור גלגול חיים אחד ספציפי. אך מה לגבי המוות? מה התפקיד שלו בחיינו?

בתרבות המזרחית יש דוגמאות רבות להתייחסות אל המוות, מתוך תפיסה שמוות הוא חלק ממחזור החיים – החל בסמוראים, שהתכוננו כל חייהם לרגע המוות שלהם, ודמיינו אותו מגיע אליהם

רציתי לשתף אתכם בסרט יפני שראיתי, שהשאיר בי חותם; סרט המעניק לנו חוויה של חיים – דרך הפרידה מהם.

גיבור הסרט הוא דאיגו, צ'לן שהתזמורת שבה הוא מנגן מתפרקת עקב מחסור במאזינים, וכדי לחסוך בכסף, הוא ואשתו חוזרים לעיר הולדתו, לבית שאמו הורישה לו כשנפטרה (אביו עזב את הבית כשהיה ילד).

במהלך חיפוש עבודה הוא נתקל במודעת דרושים בעיתון מקומי, שכותרתה: "פרידות" (Departures).

הוא חושב לתומו שמדובר בסוכנות נסיעות וניגש לריאיון העבודה, שם מוצע לו סכום כסף גדול והוא מסכים להתחיל לעבוד. להפתעתו הרבה, הוא מגלה שלא מדובר בסוכנות נסיעות אלא בסוכנות ללוויות, והעזיבות שהוא צריך לעסוק בהן הן של אדם את גופו... והוא מתחיל לעסוק למחיתו בהכנת גופות המתים. לטקסי לווייה. נעזוב לרגע את הסרט בשלב מעניין זה, וננסה לבדוק כיצד הוא קשור לחיינו.

יש גישות ותפיסות רבות לחיים בתרבויות שונות בעולם, החל בתפיסות חומרניות, הרואות את החיים כחד-פעמיים וחולפים לבלי שוב, ועד לתפיסות רוחניות, הרואות בחיים הזדמנות חוזרת לעשות תיקון עבור גלגול חיים אחד ספציפי. אך מה לגבי המוות? מה התפקיד שלו בחיינו? הפחד של בני האדם מפני המוות חוצה גבולות

הוא פוסע על קרח דק בניסיונותיו לפתור את כל בעיותיו בעצמו, ללא עזרתם וללא ידיעתם של בני משפחתו וחבריו. הוא מנסה בצורה הרואית להתמודד עם הכול, ואין זה קל עבורו. התרשמתי במיוחד מכך שתוך כדי ההתמודדות, הוא מגלה מיומנות ויופי בתהליך שהוא עובר. בעבודתו. הוא מגדיר את עצמו מחדש דרך ההתמודדות עם האתגרים שהוא חווה, והוא יוצא חזק ונחוש יותר להיות מי שהוא רוצה להיות בחייו. המשפחות והסיפורים שהוא פוגש בעבודתו מעניקים לו כוח להבין ממה החיים שלו מורכבים ולבחור במה שחשוב לו.

הסרט המיוחד הזה מזכיר לנו שהחיים הם בני-חלוף, שעלינו לקחת כל נשימה וכל יום ולחיות אותם כדבר מיוחד שלא ישוב, ולשאוב סיפוק מהחיפוש שלנו. אחר המשמעות שאנו יוצקים בעצמנו אל תוך חיינו. עלינו להבין שיש לנו הזכות להיות קיימים כאן ועכשיו, ולכל אחד יש אחריות על האופן שבו הוא חי את חייו ואיזו מורשת הוא משאיר אחריו. עלינו לשאוף לחיים בעלי משמעות, כדי שהזיכרון שנשאיר אחרינו יהיה זיכרון של בני אדם שחיו באמת ולא רק שרדו.

■ זהו שיעור חשוב לחיים ולמוות, לכולנו.

生活 死 愛

בדרכים שונות כדי להיות מוכנים. עבורו, ועד לנזירי זן ומשוררי הייקו* (שחלקם היו סמוראים), שרק חיבו להשראה שתגיע להם על ערש דווי כדי להעביר מסר שמסכם את חוויית חייהם, כחלק טבעי של מי שהם.

אך גם בתרבות המזרחית יש את אותו הפחד ואותה הרתיעה הקמאית מפני המוות שאנו מכירים מהתרבות שלנו. וכאן אנו חוזרים לסרט: דאיגו, גיבור הסרט, מחליט להישאר בעבודתו החדשה. הוא משתמש בסיפור הכיסוי של "סוכנות הנסיעות" כדי שלא ידעו מה הוא באמת עושה, והוא אינו מספר לאיש על עבודתו האמיתית, אפילו לא לאשתו.

תחילה הוא נרתע מההתעסקות במוות הכרוכה בעבודה שלו. הוא מלווה את הבוס שלו, שמלמד אותו את העבודה וחושף בפניו עולם שהוא לא היה מודע אליו. מתוך הליווי של המשפחות שאיבדו את יקיריהם, הוא לומד על צורות שונות של התמודדות עם הפרידה והסופיות שלה.

כדי לא לקלקל את חוויית הצפייה בסרט למי שלא ראה אותו, רק אציין שהוא נתקל בקשיים שהחברה מעמידה בפניו, במיוחד מול דעות קדומות. הטאבו של העבודה עם המתים והחשיפה למוות מרתיעות מאוד את כולם סביבו, וגם אותו. אז איך הוא מתמודד? הוא בוחר שלא לברוח ומתעמת עם זה. הוא חוקר את הנושאים הללו לעומק, ומגלה שם את עצמו.

הוא מוצא את העומק שטמון בעבודה, בתנועות הטקסיות המבוצעות בכובד ראש וברצינות; הוא מוצא עומק באפשרות ללוות את בני המשפחה ולהעניק להם פרידה מכובדת ממי שהם אוהבים; והוא עוזר לאבלים לזכור את יקירתם כפי שהיא הייתה בחייה - דרך איפור שפתיה בשפתון אהוב או כריכת צעיף סביב צווארה בתום הטקס הרשמי.

הוא מצליח למצוא סיפוק בעבודה המתבצעת היטב ולהיות מוצלח בה, וזה חשוב (ומומלץ) שיקרה. אך יותר מכך, הוא מצליח לעשות חיבור בין האנשים שחייהם הסתיימו והסיפור שלהם לבין המשפחה והחברים שנותרו מאחור. הוא עוזר להם לעשות "סגירה" מוצלחת, ודרך כך לשחרר את המת באהבה. הסגירה המוצלחת הזו מעניקה כוח, עבור מי שנשאר ועבור מי שעוזב. בזכות החיבור הזה הוא גם מצליח לעשות את הסגירה האישית שלו עם אביו הנעדר. הסרט ריגש אותי, בעיקר בגלל דמותו של דאיגו.

עלה ברזיקה!

אלון ברזילי

הטרובדור (בלי ספוילר)

זה גורם לי לחשוב עד כמה אנו סומכים על החושים שלנו בחיי היום-יום. אלו אותם חושים המעוררים בנו את תשומת הלב, המזהירים אותנו מפני סכנה, משמשים לנו אמצעי להבנת המציאות הסובבת אותנו וגורמים לנו להגיב בפעולה הבאה שנעשה. אך האם החושים שלנו אכן אובייקטיביים ויכולים לפרוש לפנינו את כל רובדי המציאות? נראה שלא. האם ייתכנו עוד אפשרויות לקלוט את המציאות, ולא רק דרך החושים, כמו למשל באמצעות אינטואיציה?

האופרה «הטרובדור» העלתה בי את הרצון להקשיב לאינטואיציה, לקול הפנימי שלי, להמשיך ללא לאות את החיפוש אחר המהות הנסתרת, האמיתית בחיי, זו הנמצאת מעבר למעטה המתעתע של התפיסה החושית. לכן מצאתי את האופרה הזו כתזכורת נהדרת לכך שלעתים האמת נמצאת מעבר לחושים, ולאו דווקא גלויה לעין במבט ראשון.

תיהנו!

האופרה «הטרובדור», מאת המלחין ג'וזפה ורדי, מוצגת ברחבי העולם, ובימים אלו גם בארץ (במהלך חודש ינואר היא מוצגת באופרה הישראלית בתל-אביב).

סיפור העלילה הועלה לראשונה ברומא שבאיטליה, בחורף 1853. העלילה סבוכה ומתפתלת, ומפתיעה. מדובר בשני אבירים הנלחמים על לבה של לאונורה. האחד הוא הרוזן, ומולו - בן צוענייה.

האופרה מעוררת את כל החושים ומעבירה בצופה קשת רחבה של רגשות, החל מאהבה, הקרבה, ועד קנאה, נקם ותגליות טרגיות. אלה מתעתעים ומושכים את הצופה, מטלטלים אותו ומטביעים בו חותם רב-עצמה.

"תאטרון פלייבק הוא כלי עתיק-מודרני
מסיפורי מדורת השבט עד לאומנות
התאטרון של ימינו, הוא מציע דיאלוג
בעל כח טרנספורמציה אמיתית שמקנה
פתח לרגשות של חמלה ופיוס"
ג'ונתן פוקס מפתח תאטרון הפלייבק.

**בואו תאפשרו לעצמכם לגעת בסיפור
חייכם ובסיפורי חיים של אנשים אחרים
דרך משחק, אימפרוביזציה, הקשבה
אמיתית, נוכחות ויצירתיות.
אין צורך בניסיון קודם.
אחת לשבוע נעבור מסע קסום ביחד בראשל"צ.**

בהנחיית אלון פורת, שחקן
ומנחה תיאטרון פלייבק
050-8512286

Give me a Moment

054 - 7213676

talkphotographer@gmail.com

www.givemeamoment.co.il

טל קינג

**צילום
רגעים**

דניאל אשכר

עורך-דין ומגשר

משפט אזרחי, תיקי נזיקין, רשלנות רפואית,
מקרקעין, עבודה, ליטיגציה.

ייצוג לקוחות פרטיים ועסקיים, הופעות
בבתי משפט בכל הערכאות, ניהול משא
ומתן, גישור.

שירות מקצועי, מסור ואישי.

טלפון נייד: 052-8399777

דוא"ל: eshkar@barak.net.il

מבצע פרסום מודעות בעיתון אקרופוליס!

**העיתון יוצא מדי רבעון, פונה
לקהל איכותי, בעל תחומי עניין
מגוונים,
מופץ באלפי עותקים ברחבי
הארץ!**

לפרטים נוספים:

קרן יוספאן 052-6432408

באתי לגלות באתי לשנות באתי להיות

קורס מבוא 16 מפגשים מרתקים
של חכמה מעשית ממזרח ומערב

מועדי פתיחת קורס "פילוסופיה בדרך חיים" בסניפים:

✓ קריות	יום ד'	25/05/16		
✓ באר שבע	יום ב'	23/05/16		
✓ ירושלים	יום ב'	23/05/16		
✓ ראשון לציון	יום ד'	16/03/16	יום ג'	31/05/16
✓ תל אביב	יום א'	01/05/16	יום ב'	13/06/16
תחילת השיעור: 20:00				

* כשבועיים לפני פתיחת הקורס מתקיימות הרצאות היכרות בכניסה חופשית.
לפרטים פנו לסניף הקרוב אליכם.

פירוש הנושאים הנלמדים בקורס "פילוסופיה כדרך חיים"

9. צורות ממשל שונות

מהמלך – כהן ועד לאנרכיה, הצורות השונות לארגון המדינה והחברה המסורתית מול החברה המודרנית. לידתה של הדמוקרטיה ביוון העתיקה ומאפייניה הפילוסופיים.

10. הדרך למסתורין

התפקידים המסורתיים בחברות עתיקות – ילדות, בגרות וזקנה. הדרך למסתורין: חניכות שבטית, מיסטית ומאגית. המסתורין כתהליך חינוך שלם.

11. דיאלוג פילוסופי

דיאלוג בנוסח יוון העתיקה, והתנסות משותפת ב"קרמה יוגה", שילוב של "תורת העין והלב".

12. כשמיתולוגיה והיסטוריה נפגשות

ההיסטוריה כזיכרון העבר והמיתולוגיה ככלי המעניק לה משמעות וכיוון.

13. הסוד של הסמלים

הסמלים מאפשרים את הקשר לרעיונות מופשטים. דוגמא: עץ החיים בקבלה, הנו עץ של סמלים המבטאים רמות שונות באדם וביקום. באמצעותו ניתן ללמוד על תהליך הבריאה של האדם והעולם.

14. גלגל החיים

היוגות ההודיות, המעבר לעידן הדלי, האם הוא יוביל לרנסאנס רוחני? מה ניתן לצפות מה"עידן החדש", ומה הוא לא יהיה.

15. ניצוץ התודעה באדם

מהו האדם באמת – המיתוס של פרומתאוס ומשמעותו. מהו העתיד האנושי?

16. סיכום – איפה אנו ולאן ממשיכים?

סיכום הרעיונות המרכזיים והצצה אל לימודי ההמשך, המציעים את הצעד הבא לשינוי.

במהלך הקורס יתקיים מפגש של שיחות אישיות עם המשתתפים וסמינר תרגילים חוויתי.

הרצאות היכרות בכניסה חופשית.

פרטים על הקורס באתר:

www.newacropolis.org.il

1. דע את עצמך

רמות ההכרה הקיימות באדם, על פי מורשת המזרח והמערב. מה זמני ומה נצחי בתוכנו?

2. קארמה יוגה – המעשה הנכון

הדרך להשגת החופש לפי ה"בהגוודגיטה" – ספר החוכמה של הודו העתיקה וסיפורו המופלא של ארג'ונה הלוחם. גלגולי נשמות, דהרמה, קארמה, הצורך לזהות את המעשה הנכון והדרך להגשמתו.

3. בודהא והדרך לשחרור עצמי

ה"דהאמאפאדה" – תורתו של בודהא והאפשרות המעשית להבחין בין מציאות לאשליה, ולהשתחרר מהסבל.

4. לשמוע את "קול הדממה"

"קול הדממה" – ההוראות לצועדים בדרך על פי הבודהיזם הטיבטי. כיצד להתכונן למסע רוחני ולהתגבר על המכשולים הניצבים בדרך.

5. כלים לחיים – היום כמו בעולם העתיק

המושג "סדר" על פי כתביו של קונפוציוס. הערך העליון וה"מעלה", כאמצעים להשגת האושר על פי אריסטו. "מעאת" – מושג ה"צדק" ממצרים העתיקה, כיצד לממש את הפוטנציאל ולהשפיע על העולם.

6. האמן, המאוהב והפילוסוף – מי אתה?

שלוש הדרכים להתפתחות על פי פלוטינוס והתנועה הכפולה של הנשמה. מושג האחריות האינדיבידואלית בפילוסופיה של הסטואיקנים.

7. האור בקצה המערה

היציאה מחושך לאור ומבערות לחכמה, על-פי מיתוס המערה של אפלטון. מיהו פילוסוף, מיהו פוליטיקאי? מה תפקידם כיום?

8. צדק חברתי

הפוליטיקה כמדע העוסק בביטוי האתיקה בחברה. תפיסת הצדק והחינוך של אפלטון והמחלוקת בינו לבין אריסטו. מורשתו של פיתגורס – בית הספר האחרון למסתורין במערב.

זמן החלום

איתי בן שושן

השמש יקדה במלוא עוצמתה, הלהיטה את חולות המדבר האינוסופי, ומעט המים שנקו מן הגשמים האחרונים בחגווי הסלעים הזרועים בין החולות התאדו זה מכבר. שלושת הגברים נאלצו להחיש את צעדיהם, כי אף שסוליות כפות רגליהם היו עבות ומחוספסות, החול כה להט עד שחשו בהן צריבה עזה כל אימת שהשתהו מעט. שני הצעירים שבהם, בשנות ה-20 לחייהם, פסעו מעט מאחורי המבוגר שבחבורה, ששערו המתולתל כבר האפיר, פניו חרושות קמטים עמוקים וזקן מדובלל עיטר את סנטרו.

גופם של השלושה היה חשוף כמעט לחלוטין, ורק סחבות בד ארוג, שהיו תלויות על חגורה רקומה בצבעים עזים, הסתירו את אזור חליציהם, כמנהג לבושם של האבוריג'ינים, שאכלסו את האזור הזה של מרכז אוסטרליה.

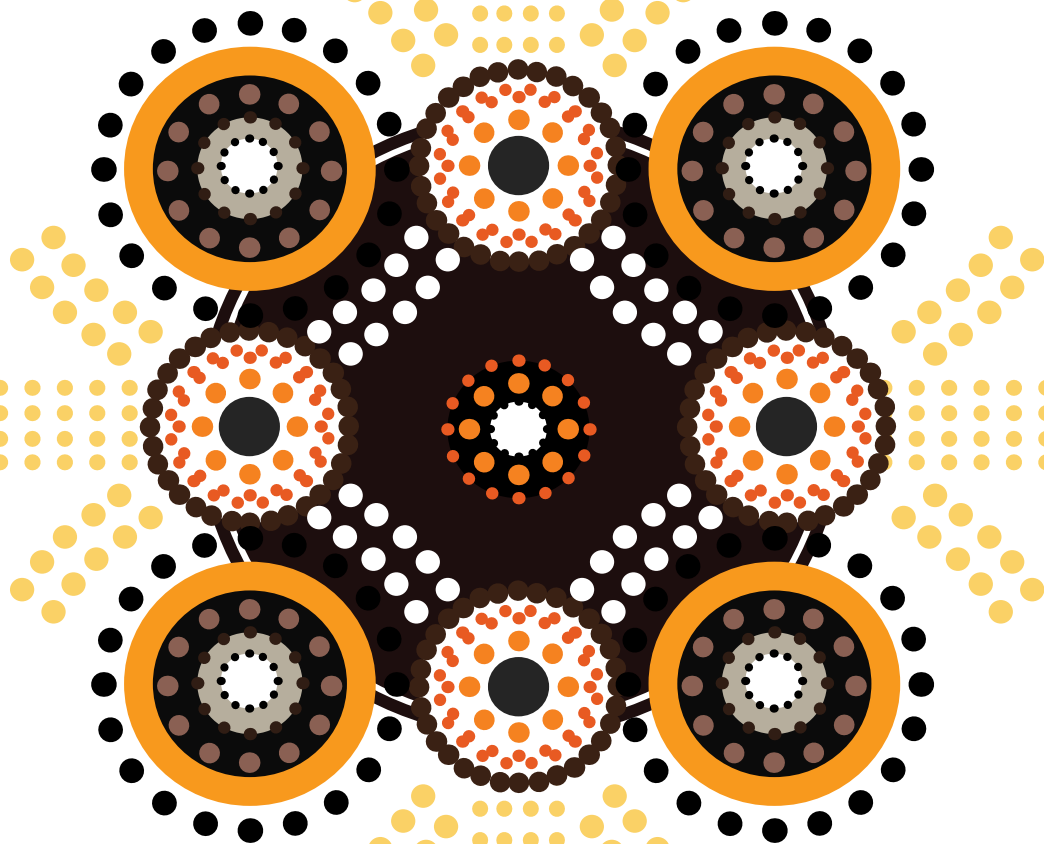
השלושה מיהרו לנקודת המפגש בצומת דרכים מדברי, שם קבעו להיפגש עם אלברט וכריסטינה, שני צעירים אנגליים, חברים בעמותה לשימור המורשת האבוריג'ינית. משם הייתה אמורה החבורה להמשיך לעמק הסמוך, מעין נווה מדבר שבו זרם נהר הוואג'יל הארוך, מקור החיים של אוכלוסיית האזור. בעמק ציפו להם מאות ילדים אבוריג'ינים, חברי שני שבטים, האחד מקורו באזור הנהר והעמק שסביבו, והאחר באזור ההררי הגבוה, מרחק שעתיים הליכה מהנהר. אחת לשנה היו נפגשים חברי שני השבטים, בכל שנה אצל שבט אחר, כדי לחגוג יחד במפגן של אחווה ושכנות טובה את אחד הטקסים הקדושים ביותר לאבוריג'ינים. שיאו של הטקס היה ריקוד "זמן החלום". הריקוד היה מלווה בשיר שחזר על עצמו מספר פעמים, ולכל אחד מהשבטים היה שיר משלו וריקוד משלו.

אלברט, שהיה מבוגר מעט מכריסטינה, חי במשך מספר שנים בחיק האבוריג'ינים. הוא הבין ודיבר את שפתם, וזו לא הייתה השנה הראשונה שבה השתתף בטקס "זמן החלום". עבור כריסטינה, שהייתה חברה חדשה בעמותה, הוא שימש מתורגמן ופרשן לענייני המסורת והתפיסה הרוחנית של האבוריג'ינים. בדרכם לטקס היה לו חשוב להסביר לה את הדרך שבה תופסים האבוריג'ינים את החיים,

את העולם ואת ההתרחשויות השונות. "לפי התפיסה האבוריג'ינית, כל מה שקיים קשור ברשת בלתי נראית של קשרים והקשרים, והוא פרי רעיונותיהם של האלים הבוראים. כל ההוויות הקיימות בטבע – האבנים, הצמחים, בעלי החיים והאדם – קשורות זו לזו ומשפיעות זו על זו, ועליהן לנהוג בכבוד הדדי אלו כלפי אלו ולאפשר לרעותן מקום ראוי לביטוי. כל מה שמתחולל בחייו של אדם אינו מתרחש סתם כך, אלא קשור לייסוד שנקבע עוד בטרם הגיע לעולם המוחשי. לא במקרה מגיע אדם למקום שהוא מגיע אליו. למשפחה שאליה הוא נולד, לשבט שבו הוא גדל, לתפיסה הרוחנית-דתית שמובילה אותו, ועליו לנסות לגלות את המהות העמוקה שמסתתרת מאחורי הייעוד הזה", ניסה אלברט לתמצת את כל התורה על רגל אחת. "זה דומה מאוד לתפיסה היהודית האקדמית", הגיבה כריסטינה. "כן, זה דומה, אבל שונה מאוד ומיוחד מאוד", ענה אלברט, ולפני שהספיק לנמק את תשובתו, נפרש בפניהם העמק והנהר במרכזו. מאות אנשים, מבוגרים, צעירים וילדים, כיסו את המישור שליד הנהר, לבושים בפיסות בד בצבעי אדמה מרהיבים, שרים בקבוצות, מכים בתופים, נושפים בדיג'ר'ידו ומניעים את גופם בקצביות. "זה רק החימום", אמר אלברט בחיוך, "עדיין לא ראינו מאומה".

כאשר התקרבו אל החוגגים, רצה אליהם קבוצת ילדים והקיפה אותם בסקרנות ובתימהון, היות שמעודם לא ראו בני אדם בעלי עור בהיר. אחד הילדים משך בשולי מכנסיה של כריסטינה ואמר דבר-מה, ואלברט מיהר לתרגמו: "הוא שואל מהו החלום שלך". כריסטינה השיבה בלהט אידיאולוגי: "השב לו שהחלום שלי הוא להיות חוקרת תרבויות מפורסמת ולהילחם למען זכויותיהם של מיעוטים נרדפים".

אלברט חיך ובמקום לתרגם את דבריה עבור הילד, ענה לה באריכות: "יקירת, אינך מבינה. כשהילד הזה שואל מהו החלום שלך, הוא איננו מתכוון לשאלה מה את רוצה לעשות בחיים או מה חלמת הלילה. השאלה שלו נעוצה עמוק באמונה האבוריג'ינית, אשר לפי התפיסה הרוחנית העמוקה שלהם, הזמן שלפני הבריאה, לפני שהדברים החלו להתקיים, נקרא "זמן החלום", הזמן שבו האלים הגו

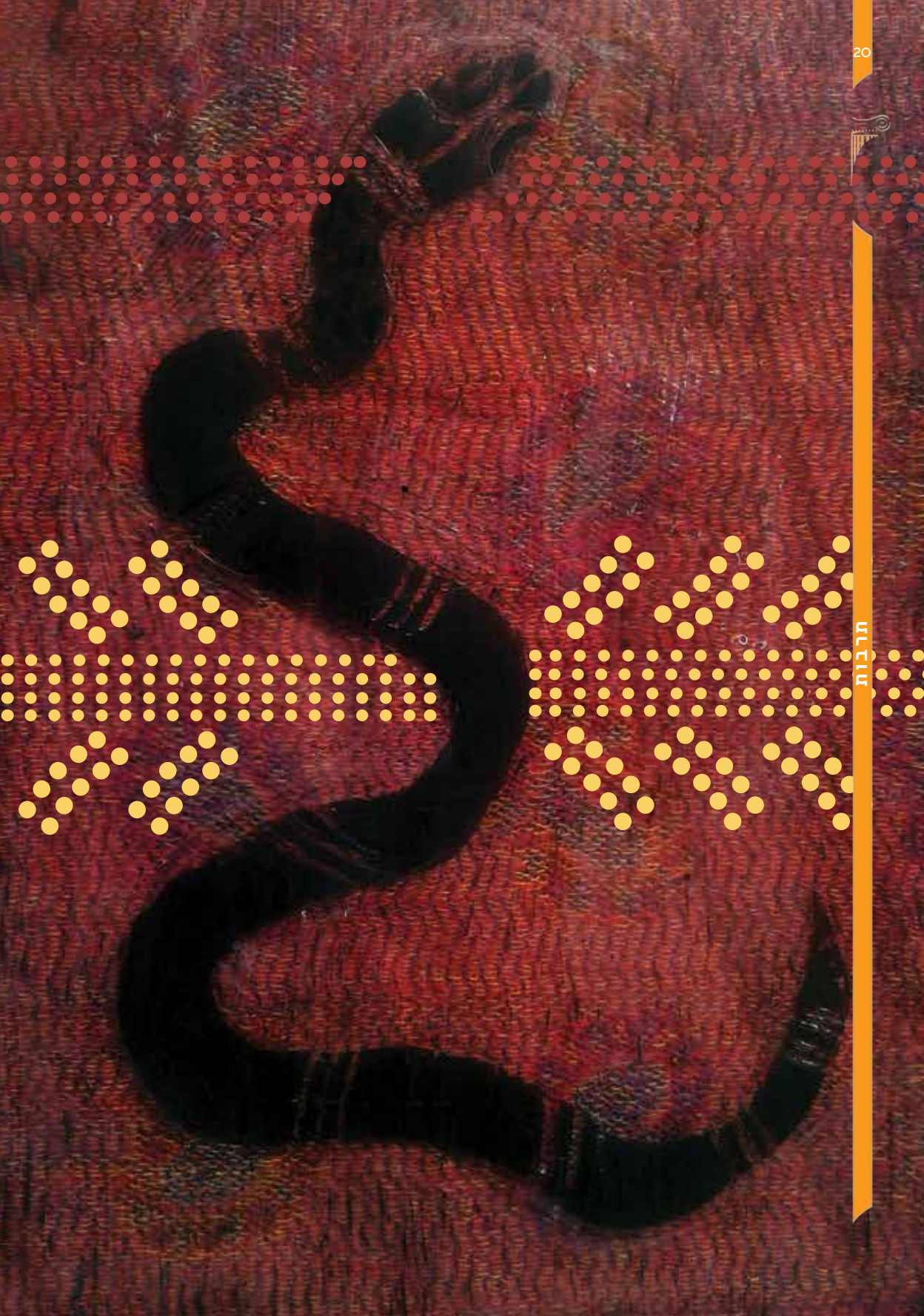
המגורים שלהם ובצורת העבודה שלהם". הילד הקטן המתין בסבלנות להסבר הארוך של אלברט, תוהה מדוע מילים רבות כל כך נדרשות לתרגם את שאלתו הפשוטה.

כריסטינה הרגישה נבוכה מאוד ואמרה לאלברט בקול חרישי ומהורה: "תגיד לו שהמשפחה שלי לא סיפרה לי מהו החלום שלנו, כי זה לא נהוג במקום שממנו אני באה, לכן עליי לחפש אחריו".

לאחר שאלברט תרגם את תשובתה, הסתכלו בה הילדים במבט נדהם ומלא רחמים, ליטפו אותה ברוך ומשכו אותה לאזור הריקודים, כאילו היו רוצים להעניק לה מעט מהחלום שלהם. שלושת הגברים שליוו אותם לעמק הובילו את כריסטינה ואלברט לגבעה קטנה בולטת בשולי שטח ההתכנסות, כדי שיוכלו להתבונן היטב בריקודים אשר עמדו במרכזו של הטקס. שבט "חלום הנחש" החל ראשון, והרוקדים יצרו טור

את הרעיונות בטרם התבטאו. כל מה שנוצר הוא תוצר של "זמן החלום" ושל הרעיונות שקדמו לזמן של הקיום. כל הוויה שנוצרה תחילתה באבטיפוס מסוים שקשור ב"זמן החלום", ולכל הוויה החלום שלה, כלומר, הייעוד שעליה להגשים. לכל קבוצה אתנית יש חלום משלה, טוטם משלה, אבטיפוס משלה. החלימה היא כל פעולה שאדם עושה המסייעת לחיבור שלו לחלום שלו, לייעוד שלו, שנקבע עוד לפני בואו לעולם. לכל שבט חלום משלו שקשור לאבטיפוס שלו, ויש לו מערכת של

אמונות ופולחנים הקשורה לאותו חלום. למשל, השבט שגדל כאן, ליד הנהר, קשור לחלום של הנחש. הנחש הוא אבטיפוס המתבטא על פני האדמה, בין היתר כנהר המתפתל בעמק, וכל הריקודים והטקסים של בני השבט קשורים לביטוי של הנחש על פני האדמה. זהו חלום משותף שנוגד עוד ב"זמן החלום". השבט השני, השוכן בהרים הסמוכים וגר בתוך כוכים ומערות בהרים, קשור לחלום של הנמלה. גם הם נותנים ביטוי לחלום זה במנהגיהם ובפולחניהם השונים, בצורת

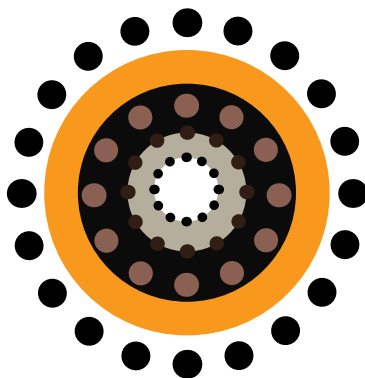
חלום אחד לא אמור להפריע לחלום אחר, שהרי אם כן, האלים לא היו יוצרים אותו. כולנו צריכים להתחבר ל"זמן החלום", הזמן שלפני הזמן, כדי לבטא נכון את הרעיונות של האלים והרוחות. עלינו ליצור אחדות כאן, על פני האדמה, כדי שתוכל להיווצר אחדות עם השמים. האם את מסוגלת לדמיון שהחלום שלך יכול להפריע לחלום של מישהו אחר או להרוס אותו? אנחנו מנסים להביא לאחדות בין החלומות השונים בתרבות שלנו, כי כך אנו מאמינים שהאלים חלמו אותנו".

החכם לקח שאיפה עמוקה מהמקטרת הארוכה, שעברה בינו לבין תלמידיו, ונשף שלוש טבעות עשן שנמזגו זו אל זו, עד שיצרו כדור ענן מסולסל. נדמה היה לכריסטינה שהיא מזהה בו צורה של יונה. הענן הקטן עלה ורחף בעדיניות עד שנמוג ברוח הקלילה. לא היה עליה לשאול דבר ולא להבין דבר; היא הרגישה. היא ידעה. היא החלה לחלום את החלום שלה. ■

מתפתל אינסופי שנע בתנועות קצביות, איטיות, ויצר גלים שנעו לאורכו של הטור באחדות מופלאה, עד שנדמו לנחש ענק, חי ואמיתי. ברגע אחד פסק הנחש האנושי מתנועתו, ואז החל הריקוד של שבט "חלום הנמלה", מלווה בשיר קצבי מהיר ובתנועות דריזות וחדות. חיש מהר העמיס כל אחד מהם על גבו שק זהוב וסגור, ממולא בקש, שנראה היה כגרגיר חיטה ענק, והם נעו בטורים טורים לעבר מחילות דמיוניות שנוצרו בידי טבעות אנושיות, ונבלעו בתוכן. כאשר נתמלאו כל הטבעות בנמלים האנושיות, הצטרף שבט "חלום הנחש" לריקוד והקיף את המחילות האנושיות. ראש הנחש אחז בזנבו, וכך נוצר מעגל ענק שהכיל את כל הרוקדים. בשלוש הקשות רועמות של תופים הסתיים הריקוד, וכולם מיהרו לנוד בראשם זה כלפי זה.

כריסטינה הנפצת פנתה באמצעות אלברט למבוגר שבין השלושה, ושאלה מהו החלום של שלושתם ולאלו משני השבטים הם שייכים. "זה שיושב לימיני שייך ל"חלום הנחש" וזה שלשמאלי שייך ל"חלום הנמלה". "ואתה?", שאלה בסקרנות. "אני שייך לחלום אחר, ל"חלום העיט". אני בא מאזור אחר, ואלו הם שני תלמידיי", ענה והביט לשמים. "אבל אם הם לא מהחלום שלך, אז כיצד אתה המורה שלהם? הם לא אמורים ללמוד מחכמי השבט שלהם?", ניסתה כריסטינה להבין כיצד הדברים פועלים.

החכם הסבלני ליטף את זקנו המדובלל, הניד בראשו ואמר: "אני מלמד אותם ואת תלמידיי האחרים כיצד להיות בחלימה נכונה, כיצד לבטא נכון את החלום שלהם, ומנגד, אני מלמד אותם כיצד לאפשר גם לאנשים מחלום אחר לחלום את החלום שלהם.

התקדשות

תהליך ההתקדשות של החניכים
למסתורין במצרים העתיקה

סניף כפ"ס יום ב' \ 18.4 \ 20:00

סניף רשל"צ יום ו' \ 4.3 \ 15:00

סדרת ההרצאות-חיים בגובה העיניים

להיות מאושר

אושר - היכן לחפש אותו וכיצד להפוך
אותו לחלק משיגרת יומנו

סניף ת"א יום ג' \ 22.3 \ 20:00

מה זאת אהבה?

על רמות שונות של אהבה והדרך בה
תוכל להיות יותר נוכחת בחיינו.

סניף ת"א יום א' \ 10.4 \ 20:00

חיים עם משמעות

לאן פנינו מועדות, ומהי תכלית חיינו
כבני אנוש?

סניף ת"א יום ב' \ 23.5 \ 20:00

סדרת ההרצאות - פילוסופיה תכלס

להיות מאושר

אמנות האושר בהשראת סוקרטס והדלאי למה.

סניף קריות יום ב' \ 14.3 \ 20:00

העתיד שלך

על כוחו של האדם לברוא את עתידו ולגלות
את יעודו לפי הבוהיזם ואפלטון.

סניף קריות יום ג' \ 3.5 \ 20:00

אירועים נבחרים בסניפים

פילוסופיה

נשים ונשיות במצרים העתיקה

נשים שהגיעו לכס המלוכה,
אלות וסמלים נשיים.

סניף ירושלים יום ד' \ 2.3 \ 20:00

סניף כפ"ס יום ב' \ 30.5 \ 20:00

שאלות

אם הייתם יכולים לשאול שאלה את
החכמים הגדולים של האנושות, מה היא
היתה?

סניף כפ"ס יום ב' \ 7.3 \ 20:00

מי אתה מעבר למסיכה?

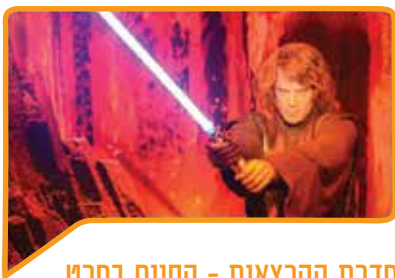
כיצד ניתן לזהות מתי ואיך
להוריד את המסכות?

סניף ירושלים יום ב' \ 14.3 \ 20:00

איזה צירוף מקרים?

האם האירועים בחיינו מקריים או שאולי
יש קשר בין הבחירות שלנו ונסיבות
חיינו?

סניף באר שבע יום ב' \ 21.3 \ 20:00

סדרת ההרצאות - החיים בסרט לוחם האור

היכן הם לוחמי האור בתוכנו

סניף קריות יום ו' 4.3 \ 17:00

משחקי הרעב

המציאות מעבר לריאליטי הכח הבלתי מנוצח של האהבה.

סניף קריות יום ו' 18.4 \ 20:00

מקום להיפגש

הזמנה לערב בר-שיח, מוזיקה, בירה פינות דיון והזדמנות להכיר אנשים חדשים. מרחב פתוח לדבר עם אחרים על הנושאים שמעסיקים אותנו באמת.

סניף כפ"ס יום ו' 4.3 \ 22:00

סניף קריות יום ו' 1.4 \ 21:30

סניף ת"א יום ו' 8.4 \ 22:00

דרכו של הסמוראי

האם דרך חיים זו רלוונטית לנו היום מה ניתן ללמוד ממנה?

סניף ירושלים יום ד' 6.4 \ 20:00

חורף רוזו"ץ יום ו' 5 \ 27 \ 15:00

הדרקון הראשון שלי. כלים לגיבור המתחיל

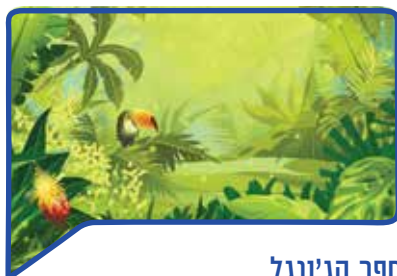
בהרצאה נפגוש בדרקונים ובכלים המאפשרים לגבור עליהם.

סניף באר שבע יום ב' 4.4 \ 20:00

להיות חופשי ומאושר

הכיצד?

סניף ירושלים יום ב' 18.4 \ 20:00

ספר הג'ונגל

כיצד לגדול מבלי לאבד את הילד הפנימי?

סניף חיפה יום ב' 25.4 \ 20:00

הודו

מה סוד האושר אותו רבים מחפשים בהודו?

סניף ירושלים יום ב' 9.5 \ 20:00

תרבות

המטריקס

האם היא קיימת? מהי? זההם אפשר לצאת ממנה?

סניף באר שבע יום ב' 7.3 \ 20:00

מלחמת הכוכבים-הסימליות

הרצאה על הסמלים והמסרים החבויים בסרט.

סניף חיפה יום ו' 20.5 \ 17:00

הלב לא התקשה

סיפור אמיתי

ענת סלע

איש ביטחון הגיע. "אני מצטער", אמר לה בעברית, "הוא לא הגיע, גם לא על הטיסה הזו". התבוננתי בו בשאלה. "אני מרחם עליה", אמר לי, "משבע בבוקר היא יושבת כאן ומחכה למישהו שהיה צריך לנחות בשמונה וחצי, ולא ברור איפה הוא". כעבור רגע פנה אליה שוב. "יש לי עוד רעיון", אמר, "אנסה עוד משהו". התבוננתי בה לאחר שהלך. קלטתי שהיא לא מדברת טוב עברית, ולכן פניתי אליה באנגלית, "אולי הוא לא הספיק לעלות על טיסת המשך? יש לך מספר בחו"ל כדי לברר אם הוא עלה לטיסה?". היא השיבה, "לא", כמה פעמים, בלי

יום שישי בצהריים, ואני בנתב"ג, ממתינה למשפחתי.

מצאתי כיסא פנוי ליד בחורה שמשכה את תשומת לבי עוד מרחוק, בשל יופייה ועדינותה. שיערה השחור מורם ומשוך לארוך. עגיל עדין מעל נחיר שמאל. מבט מודאג ומאופק. בחיקה נח זר ורדים חיוור, מעוטר גיבסניות. תהיתי בלבי למי היא מחכה.

עיני הבחורה מתרוצצות בייאוש, היא אבודה לחלוטין.

"Please, can I talk to him?" היא שואלת, בקול רוטט.

"זה לא אפשרי", הוא משיב, "אני מצטער".

"Please, can I just see him?"

היא שואלת. "לא ייתנו לך, אני באמת מצטער".

אני דומעת והוא חש צורך להסביר. "את לא מבינה איזה מקרים אני רואה בעבודה שלי. יום, יום. כנראה שיש משהו שאנחנו לא יודעים, אבל הם יודעים". לבחורה הוא פונה בשאלה, "הוא היה כבר בארץ?", "לא", היא משיבה וסנטרה רועד. "ומה המוצא שלו?", היא לא מבינה. "מוסלמי?", הוא שואל. "לא", היא משיבה במנערת את האפשרות מעליה. "איזה דרכון יש לו?", "צרפתי". "ומאיפה הוא?", "נפאל". הוא פונה אליי, "כנראה שיודעים שהוא, את יודעת...". "מה?", אני שואלת, "מהגר עבודה?", "כן, את יודעת...". "please, רק לראות אותו אפשר?",

להביט בי כמעט. היה בה ייאוש עמוק ומכמיר לב. רציתי לעזור ולא ידעתי איך.

איש הביטחון חזר, והיא הרימה אליו מבט שואל ומתחנן. "אני לא יודע מה לומר לך", השיב לה, ולי אמר, "כל המשמרת אני מנסה לעזור לה כי כואב לי עליה. היא לא ראתה אותו מאז שהיו ילדים".

אני מנסה: "אולי אפשר לבדוק בחברת התעופה אם הוא מופיע ברשימת הנוסעים?". "לא", הוא משיב, "שישי בצהריים, אין שם כבר אף אחד". לפתע מאירות עיניו. "רגע, אני אגש למשרד הפנים ואבקש לבדוק לפי שם אם הוא נכנס לארץ". הוא פונה לבחורה ואומר: "כתבי לי את שמו בדיוק כפי שמופיע בדרכון". הבחורה נרגשת, מאייתת ובודקת שוב. המתח גואה.

הפעם הוא חוזר סמוק פנים ומבויש. "אני מצטער, הוא הגיע, אבל לא הכניסו אותו". שתינו מזדקפות יחד - למה? "אני מנוע מלהגיד", משיב איש הביטחון בצער. לי הוא אומר - "כנראה שיש משהו, לא סתם".

צילום: פייר פאולין

חוצה לוחות זמנים היסטוריים, חוצה שונות בין-אישית, דתית ותרבותית. רגע כל כך רב-ממדי, כל כך מעבר למקום הספציפי, לנהלים, לאדמיניסטרציה.

לאורך ההיסטוריה האנושית עמדו בני עמים שונים, דתות ותרבויות מול גבול שנסגר. השרירותיות שבה מורד או מורם מחסום, נשברת או נבנית חומה, משנה גורלות של אנשים הנפגשים או נפרדים עד לסוף הגלגול. עד כמה שעובדה זו משנה חיי אדם ברגע נתון ואף לשנים ארוכות, זהו גם מצב זמני ומשתנה. אנו, שחיים במזרח התיכון, יודעים זאת היטב.

ברוב עדין יותר של המציאות, גם בתוכנו פנימה מורדים מחסומים ומועלים ונבנות ונשברות חומות. זוהי תולדה של אירועים גדולים שהותירו בנו חותם, ושל זהותנו, כפי שתפסנו את עצמנו ברגע הנתון שבו חווינו את האירועים. גם בתוכנו פנימה אנו יודעים שהמחסומים זמניים, ויש משהו אחר שהוא ה"אני" שלנו, שנמצא מעבר להם.

הסיפור האמיתי שסיפרתי חלקי, כמובן. לא ידוע מה אירע בצד השני של הגבול. מיהו האדם שניסה להיכנס? אולי בדרכון מזויף? למטרת שהות לא חוקית? ואולי בנסיבות אף חמורות יותר. מהבחינה הזו ניתן לומר שזה לא הסיפור האמיתי, כי חסר מידע להשלמתו. מה שהיה אמיתי מאוד הוא המפגש של שלושתנו ברגע אחד בלתי צפוי, בזמן ובחלל נתונים – איש הביטחון, הבחורה ואני. זה היה מפגש בין בני אדם, ללא הבדל דת, גזע ולאום. הכאב, שהתרכז במוקד רדיוס של לא יותר ממטר אחד, חדר ללבי כאחות רחוקה של אישה שאיני יודעת את שמה, אבל ייתכן שהייתה בזמן ובחלל אחרים, אני. הכאב הזה נגע ללבו של איש הביטחון, שנתקל במקרים שונים ומשונים מדי יום, והוא יצא מגדרו כדי לפצח את התעלומה. לבו של האיש הצעיר הזה לא התקשה, כפי שכותב יפה כל כך יהודה עמיחי: "הלב לא התקשה ככפות רגליים שהילכו הרבה". מפגש כזה מזכיר לנו שבכל רגע נתון, בכל מצב, אנו נדרשים להיות בני אדם ואכן יכולים להיות כאלה; שרב המאחד על השונה בינינו. לסיפור האישי שלה – לא ניתן היה לעזור. לסיפור האנושי של כולנו, היא עזרה להעביר את המסר. המציאות היא תמיד רב ממדית. באיזה ממד נרצה לחיות? ■

"לא ייתנו לך להיכנס". עולה בי רעיון, ואני אומרת לו בשקט, **"אתה יכול לצלם אותו בפלאפון שלך אומר לה משהו?"**, **"אני לא יכול להתקרב אליו"**, הוא אומר. **"שוטרים מחכים איתו לטיסה הבאה"**. **"אתה יכול רק לתת לו זה?"**, היא שואלת, ומגישה את הזר העדין שכבר איבד מרעננותו. **"אני מצטער, אי אפשר להעביר לו כלום, הם ייקחו את זה ויזרקו"**.

לא יכולתי להפסיק לדמוע. היה משהו ברגע הזה שהיה עצום, אוניברסלי, חוצה יבשות וימים, חוצה לוחות זמנים היסטוריים, חוצה שונות בין-אישית, דתית ותרבותית. רגע כל כך רב-ממדי, כל כך מעבר למקום הספציפי, לנהלים, לאדמיניסטרציה.

סוף פסוק. כבר כמה דקות שאני מושכת באפי, כאילו אוכל להכניס חזרה פנימה את הדמעות. מה אוכל לתת לה? ברור שהיא לא מעוניינת לדבר איתי. היא מבינה שלא אוכל לעזור לה, והיא מחניקה סערת רגשות עצומה. **"אני יכול ללוות אותך לרכבת אם את רוצה"**, הוא אומר לה. היא איבדה בו כל עניין. סנטרה רוטט וכל כולה יגון כבוש. היא מחייגת ומדברת פאלי, מודיעה למישהו את סוף הפסוק. ואז קמה, מיישרת את החצאית, מביטה בפרחים ומשליכה אותם בכוח על הכיסא. היא מרימה את שקי המתנות שהביאה ובקושי רב צועדת, עם כל המשא הפיזי והנפשי הזה, על עקביה, לתחנת הרכבת. זר הפרחים נותר לידי, עדות אילמת לדרמה שהתרחשה. מי ייקח אותה? מי ירצה זה ורדים עדין ויפה ושבור כל כך?

לא יכולתי להפסיק לדמוע. היה משהו ברגע הזה שהיה עצום, אוניברסלי, חוצה יבשות וימים,

CINEMA CONCEPT

סינמה קונספט הינה חברה העוסקת בייעוץ, תכנון, מכירה והתקנה של מערכות אודיו-וידאו, קולנוע ביתי ובקרה חכמה, והופכת את הבילוי בבית לחוויה. במגזר העסקי אנו מתמחים בשילוב מערכות מולטי-מדיה בחדרי ישיבות, והתקנת מערכות אודיו-וידאו בחנויות ובמקומות בילוי.

המותגים שלנו הם של מיטב היצרנים בתחום מערכות האודיו והקולנוע הביתי, ולקהל לקוחותינו אנו מציעים רק את המערכות שאנו מאמינים באיכותן. בשלב ההתקנה אנו מקפידים על שימוש בציוד התקנה מתקדם, רמת גימור ללא פשרות ושמירה על סביבת עבודה אסתטית ונקייה.

לפגישת יעוץ ללא תשלום, אנא צרו קשר: 054-6601543, info@cinema-concept.co.il

בקרר באתר שלנו: cinema-concept.co.il

.....
 יותם ירושלמי

BE THE CHANGE!

שמחים לשתף אתכם בחלק מאירועי ההתנדבות המגוונים שלנו: סיוע לנזקקים, לחוות סוסים, לילדים עם צרכים מיוחדים... הגענו, יצרנו שינוי, פעלנו בשיתוף פעולה, יצירתיות ויעילות, ויצאנו עם סיפוק ושמחה! אם אתם – יחידים או קבוצות – מוכנים לעזור לאנשים ו/או לטבע, באופן חד פעמי או מתמשך, אתם מוזמנים להצטרף לפעולות ההתנדבות שלנו! ביחד – אפשר לשנות מציאות! לקבלת ניוזלטר על פעולות ההתנדבות שלנו, ניתן להירשם במייל:

hitnadvut@newacropolis.org.il

התנדבות

ירושלים – שיפוצ בתי קשישים

קבוצת המתנדבים של סניף ירושלים יצאה לשפץ בתי קשישים ולסייע להם, בשיתוף פעולה עם "בית פרנקפורטר" בעיר. מעבר לשפכטל, לצבע ולעישוב הגינה, המפגש החם עם הקשישים, אשר היה הדבר המשמעותי ביותר, העניק לכל המשתתפים תחושת סיפוק ושמחה.

תל-אביב – התנדבות בקליניקה שיקומית לסוסים המשמשת עבורם בית חם

קבוצת המתנדבים של סניף תל-אביב הגיעה לחווה השיקומית לסוסים ולבעלי חיים נוספים, אשר חוו חיי מצוקה כחיות משא ועבודה. התפצלנו למספר קבוצות על-מנת לבנות את החווה, לצבוע אותה ולנקותה. הצלחנו להשפיע באופן משמעותי, גם על סביבת המחיה של חיות החווה, וגם, ובעיקר, הענקנו חום ואהבה לחיות שחוו בחייהן יחס אנושי קשה.

VOLUNT

תל אביב - התנדבות בבית הספר "אנוך" לילדים עם צרכים מיוחדים

קבוצת המתנדבים של סניף תל-אביב יצאה לפעילות התנדבות בבית הספר "אנוך". במהלך הפעילות זכינו להעניק שמחה לילדים, להכיר את עולמם המיוחד ולקיים הפעלות מיוחדות ומגוונות, בשיתוף צוות בית הספר המסור.

ראשון-לציון - שיפוץ דירות נזקקים

קבוצת המתנדבים של סניף ראשון-לציון יצאה להתנדב בביתה של משפחה, אשר בחצר ביתה הצטברה פסולת רבה. בעבודת צוות ובהרבה שמחה פינינו את הישן כדי לאפשר מקום לחדש, ובכך סייענו לבני המשפחה, באחוזה ובסולידריות, לפתוח דרך חיים חדשה.

...פעילויות קרובות...

תל אביב << יום שישי, 4/3/15 > 10:00-13:00

קבוצת המתנדבים של סניף תל אביב יוצאת לנקות את חופיה, בשיתוף עיריית תל אביב. כל המעוניינים להצטרף ולעזור << רח' ריב"ל 5 ת"א טל' 03-5104426

4/3

ראשון לציון << יום שבת, 14/5/15 > 10:00-13:00

פעילות התנדבות ניקוי חוף פלמחים - שמורה הטבע "חוף פלמחים" משמשת כבית גידול לחיות רבות, ביניהם צבי ים המגיעים להטיל ביציהם ברצועת החוף. בעקבות זריקת זבל וסחף של לכלוך מהים, חיות נפצעות ומוצאות את מותן. בפעילות נגיע לחוף כדי לאסוף את הכללוך המשבש את ההרמוניה של הטבע. הפעילות מתאימה לכל המשפחה. << רח' תרמ"ב 22 ראשל"צ טל' 03-9561002

14/5

מקום-טוב

השכרת כיתות לימוד מאובזרות, חדרי ישיבות
אולם כנסים, אולם תיאטרון, דוג'ו וקליניקה

מקום-טוב בתל אביב ריב"ל 5, 054-240-7222
www.makomtov.org.il info@makomtov.org.il

סוף דבר

בהם מראה, אבל למרבה הצער, אנו נוטים לשפוט, לפרש ולהדוף זאת מהכרתנו, כי לרוב נדמה שאין לנו יכולת להיות אחראים על נסיבות חיינו, או על הרעות החולות של העולם והסביבה. ואולם, יש לנו האפשרות להשפיע על המציאות שלנו הרבה יותר ממה שנדמה לנו! הגיליון הזה מציע, בצורות שונות, לזכור שזה אפשרי, לעצור מדי פעם ולהתבונן, למצוא השראה ולהעיר בתוכנו את התשובות לשאלות היום-יומיות המטרידות את כלנו.

אם כן, על מה יש לנו יכולת להשפיע?
לבחור כיצד להתמודד עם כל מה שמגיע...

ניפגש בגיליון הבא,
ובינתיים - שיהיה אביב שמח, מרענן, יצירתי
והרפתקני לכולנו.

■ רעות פרידמן, עורכת העיתון

בגיליון הזה, כמו בחיים, יש אפשרות למסע; מחקר של הלא ידוע דרך פריזמות שונות, שמזמין אותנו להעז ולהקשיב, בעיקר לעצמנו. האם אנו בתשומת לב לשאלות הקטנות המתעוררות בנו במהלך היום? כמה משמעות יש לבחירות ה"סתמיות" העוברות דרכינו ומה מידת השפעתן על איכות חיינו? האם אנו חיים את הערכים שאליהם אנו שואפים במבוכי היום-יום?

פילוסופיה עוסקת בנושאים משמעותיים, כפי שבא לידי ביטוי גם בגיליון זה. נושאים כמו: משמעות החיים, אמת, איך לבחור נכון ואיך לחיות נכון, איך להיפרד מאבדן, מפגשים אנושיים, פינות השראה והמלצות - וכל זה בשביל מה? כדי להעז ולבחון, כדי לבדוק מחדש במה אנו בוחרים להתעסק.

כמעט בכל רגע של ערנות אנו בוחרים. אם זה בדרך לקניות בסופר בתרבות השפע, בנהיגה בפקקים, כש"חותכים" אותנו מהצד, מול מהדורות החדשות, בהפגנות בעד או נגד, ביחסים עם הבוס, מול בן הזוג או הגנת, מול שוטר או פקח שבדרך, ואפילו מול הומלס שפושט את ידו לפנינו או מתכרבל ליד הכספומט. אנו נאלצים לבחור כיצד להגיב אלפי פעמים ביום. האם זה משמעותי? איך כל אלו קשורים לחיינו? מה הם מספרים עלינו? והאם יש לנו אפשרות להשפיע על הסביבה?

כמו תמיד, יש לנו הבחירה להבחין בהם ולראות

עקרונות של אקרופוליס החדשה

קידום אידאל של אחווה בינלאומית המבוססת על כיבוד המעלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבות, דת, מעמד סוציאלי וכדומה.

טיפול אהבת החכמה דרך הלימוד ההשוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, במטרה לקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום.

פיתוח הטוב ביותר שבפוטנציאל האנושי, תוך קידום הגשמת האדם כפרט ושילובו בחברה ובטבע כגורם אקטיבי ומודע, למען שיפור העולם.

סניפי אקרופוליס החדשה בישראל

סניף חיפה

שד' הנשיא 86 (מול מלון דן כרמל)
טל' 04-8381610

סניף ירושלים

דרך בית לחם 46, פינת יפתח 2
טל' 02-6221399

סניף כפר סבא

רח' ויצמן 89
טל' 09-7665799

סניף קריית

שד' גושן 83, קריית מוצקין
טל' 04-8402660

סניף ראשון לציון

רח' תרמ"ב 22 (בצמוד לתחנה המרכזית הישנה)
טל' 03-9561002

סניף תל אביב

רח' ריב"ל 5
טל' 03-5104426

סניף באר שבע

עולי הגרדום 12
טל' 054-5826732

אקרופוליס החדשה הינה ארגון לפילוסופיה מעשית כדרך חיים, אשר הוקם בשנת 1957 בארגנטינה ופועל כיום בלמעלה מ-60 מדינות ברחבי העולם.

בשנת 1986 נפתח הסניף הישראלי הראשון, על-ידי מר פייר פאולין. כיום לומדים באקרופוליס החדשה בארץ מאות אנשים הפועלים ותורמים לחברה ב-8 מרכזים.

אקרופוליס החדשה אינה שייכת לשום דת, אינה מעורבת בפעילות פוליטית, וכל אדם יכול לקחת חלק באופן חופשי בפעילויותיה. הפעילות שלנו מתקיימת בשלושה שלבים, בהם אפשר להשתתף לפי העדפה והתאמה: **שלב 1** - כל מי שמוצא עניין בלימודים, ובוחר ללמוד את הנושאים הנלמדים בקורסים הרצאות שלנו.

שלב 2 - מי שבוחר להיות חבר בארגון, כדי לקחת חלק בפעילויות התרבות וההתנדבות, ולחיות את הפילוסופיה בדרך חיים.

שלב 3 - מי שמבקש לא רק להיות פילוסוף, אלא להיות תלמיד. כלומר, לעשות תהליך אישי של עבודת מורה-תלמיד כפי שהיה נהוג בבתי הספר העתיקים.

פילוסופיה

תוכנית לימודים אחידה בכל סניפינו ברחבי העולם שמקורה בלימודים שהתקיימו בבתי ספר של חכמה בתקופות שונות בהיסטוריה.

תרבות

אנו יוצרים אמנות ועוסקים בה ככלי על מנת לגעת בלבותיהם של האנשים, לעורר ולהזכיר לאדם מיהו ומה הוא יכול להיות.

התנדבות

קבוצת המתנדבים שלנו מקיימת פעילויות למען הסביבה והקהילה, המתבססות על ערכי הנדיבות, הסובלנות והאחוזה. גם מי שאינו חבר באקרופוליס מוזמן להצטרף לפעילויות השונות.